

WAAROM BRAK ZIJ HAAR WOORD?

DOOR

W. P. WOLTERS.

Zij was er, Dina, en 't is waar, in hare kleerkist hield zij een papier verborgen, waarop zoowel de naam van hare moeder als de plaats en de dag van hare geboorte vermeld stonden. Voorts wist zij van ouders en kinderjaren al bijzonder weinig te vertellen.

Het heugde haar flauw, dat men haar, een klein kind nog, soms uit haar slaap wekte en optilde uit eene kribbe achter in een stal. Dan werd de oude plunje, waarin zij eigenlijk dag en nacht leefde, haar van het lijf geschud. Zij werd wat opgedirkt, en een paar maal in een helder verlicht lokaal waar van alle kanten menschenoogen haar aanstaarden, rondgedragen, daarna stopte men haar weer met de dagelijksche lompen aan onder een oud paardedek weg, nadat zij, indien zij lijdelijk met zich had laten sollen, een goedkeurend woord gehoord, of, indien zij had tegengestribbeld een paar flinke klappen opgelopen had.

Een jaar of wat later had hare moeder haar bij het vallen van den avond naar een huis gebracht, waar een reizend tooneelgezelschap voorstellingen gaf. Daar ging zij, heette het, in dienst en in de leer. Hare moeder had haar toen tevens een bundeltje kleeren onder den arm geschoven, een vijfje in de hand gestopt en onder een stortvloed van woorden haar tot een leven in eer en deugd vermaand. Dat zou, meende zij, wel te Amsterdam zijn gebeurd; trouwens, het kon zijn, dat zij met Rotterdam in de war was. Zij had na dat afscheid hare moeder nooit weer gezien, en zij was ook niet lang bij dien tooneelgroep gebleven. Eer van vertrekken naar eene andere plaats gesproken werd, had zij de hielen gelicht. Met een gezelschap dat zich op de Haagsche kermis als het Grand Théâtre des Funambules ging aanmelden, en waarbij zij eene vriendin van gelijke jaren verworven had, was zij daarheen vertrokken. Evenwel, die verbintenis was ook maar van korten duur geweest. Men oordeelde, en zij kon daartegen niet veel inbrengen, dat er bitter weinig artistieke aanleg bij haar te bespeuren viel; zij kon zich niet in evenwicht houden, tuimelde onderste boven, deed zich geweldig pijn en klaagde daar veel te lang over.

Toch had zij nog eens haar geluk in eene dergelijke loopbaan beproefd. Bij den directeur van een wilde beesten spel, die eene stokoude, half verlamde leeuwin, een grooten herdershond van de Veluwe voor een wolf en eenige stoffige, gedeeltelijk vermolmd opgezette dieren te kijk had, verhuurde zij zich om de dochter van een Vorst uit de Hooglanden van Azië